

ת"פ 10165/04/14 - מדינת ישראל נגד עמר אלעברה

בית משפט השלום בכפר סבא

12 ינואר 2016

ת"פ 10165-04-14 מדינת ישראל נ' אלעברה

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמר אלעברה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבישי רובינשטיין

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד שביטה נג'ואן

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של הסעה ברכב של תושב זר השוהה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952; והסעת נוסעים בשכר לפי סעיף 84א לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

2. ב"כ המאשימה טענה לעונש כי הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בהסעה של 3 תושבי אזור ששהו בישראל שלא כדין, אותם הסיע מאתר בניה בהוד השרון - לישוב עזון תמורת 50 ₪ לנוסע.

מדובר בעבירות חמורות שעניינן פגיעה באינטרס הציבורי של הגנה על בטחון הציבור החשוף כיום לביצוע פיגועי טרור מצד שוהים בלתי חוקיים וכן לפגיעות פליליות שונות שמקורם במסיעים, באמצעותם הם מתניידים ברחבי הארץ.

הנאשם העדיף את האינטרס הכלכלי שלו על פני שמירה על האינטרס הביטחוני לפיו יש לבדוק בקפידה למי ראוי להתיר להיכנס לתחומי המדינה ולמי לא.

המדיניות המחמירה בעבירות הסעת שב"ח, ידועה בפסיקה.

בת"פ 1599-04-12 נקבע מתחם לעבירה זו בין מאסר בפועל של מס' חודשים ל- 8 חודשים.

בת"פ 26385-10-15 (שלום נצרת) נגזרו על נאשם 8 חודשי מאסר בפועל, נאשם צעיר ללא עבר פלילי עם אישה הרה ועבירות נילוות מסוימות.

בנסיבות אלה, מתחם הענישה צריך להיות בין מס' חודשים מאסר ל- 12 חודשי מאסר בפועל.

גם הסעה חזרה לתחומי יהודה ושומרון חמורה לא פחות - בהיותה תורמת לתופעת ריבוי שב"חים שלא יוכלו רק להיכנס בנקל אלא גם לחזור בלי בעיות, ויש בכך כדי להקשות על גורמי האכיפה לאתר מבין השוהים את אלה הזממים לבצע פיגועי טרור.

הנאשם בן 44, ללא עבר פלילי, נכה 100%, אולם בעל רישום תעבורתי הכולל 30 הרשעות קודמות. מדובר באדם פעיל, הנוהג ברכבו לאורך שנים לאורכה ורוחבה של המדינה, וגם בשטחי האזור, ובהרשעה משנת 2002 -שילם קנס בגין עבירה של הסעת נוסעים בשכר.

בנסיבות אלה מדובר במי שניהל הוכחות בתיק, זימן עדי תביעה לשווא, דוגמת השוטר בן חמו והשוטרת כרמית בראון, ולא נטל אחריות על מעשיו.

לענין חילוט הרכב בו נהג הנאשם (מסוג מיצובישי, מ.ר. 43-799-60 - להלן: "הרכב") - הנאשם בתחילה סיפר כי אחותו נוהגת ברכב וכי היא בריאה מבלי שהוא מסביר מדוע נוהגת ברכב לנכים.

בסופו של דבר עולה בחקירתו כי קנה את הרכב מכספו בסיוע הביטוח הלאומי.

הנאשם מודה שהוא נהג לבד ברכב, וכי הסיבה שהעביר את הרישום על שם אחותו היא כדי שיוכל לקנות רכב חדש בסיוע הביטוח הלאומי, ומכאן שהרישום הוא דקלרטיבי בלבד.

מפלט של דו"חות שנרשמו לנהג ברכב - גם לאחר העברת הבעלות - מרבית הדו"חות רשומים על שמו של הנאשם, למעט שניים, ואין כל דו"ח על שם הבעלים הרשומה, האחות.

בדיון האחרון הנאשם אף אמר לבית המשפט כי קנה את הרכב.

למעשה, ברור מכל האמור שמדובר ברישום דקלרטיבי בלבד, וכמי שעושה שימוש ברכב הוא הנאשם בעצמו.

לגבי שווי הרכב, טען הנאשם בדיון בבקשה להחזרת תפוס מ- **26.3.14** כי שווי נע בין 30,000 ל- 32,000 ₪. בפני בית משפט טען כי הרכב נרכש בסך של 100,000 ₪, כאשר 40% מומנו על ידי הביטוח הלאומי, כלומר מכספי ציבור, והנאשם עושה בו שימוש כדי לעבור על החוק.

לאור האמור, יש להורות על חילוט הרכב על פי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מפנה לרע"פ 7114/07 ורע"פ 4105/06).

על כן, על הענישה בתיק זה צריכה להיות בשליש העליון של המתחם, בנוסף לרכיבים של מע"ת, קנס כספי, פסילה בפועל ועל תנאי, כמו גם חילוט הרכב.

ב"כ הנאשם טענה מאידך כי הנאשם הוא אדם מבוגר, אב ל- 4 ילדים בגילאי 2-12, שהינו נכה, אשר כל פרנסתו היא מקצבת הביטוח הלאומי, כשששתו לא עובדת, והוא המפרנס היחיד למשפחה בת 6 הנפשות.

העבירה בוצעה ב- **2013** ומאז לא נפתחו לנאשם תיקים חדשים. זוהי הרשעתו היחידה על חוק הכניסה לישראל, ואילו העובדה שהסיע 3 שב"חים - יתכן ולא היה מוגש כתב אישום לפי ההנחיה שלא להגיש כתב אישום על עבירה ראשונה על חוק זה.

לגבי ההוכחות - זכותו של נאשם להילחם על חפותו, היה משהו בטענות שלו ואין להחמיר איתו.

בהתאם לרע"פ פרג'ין - הרף התחתון של מתחם הענישה הוא מע"ת, אפילו כאשר מדובר במספר שוהים בלתי חוקיים, ועד למס' חודשי מאסר - אשר יכולים וירוצו בעבודות שירות.

העובדה שההסעה הייתה לכיוון מחסום עזון, כך שהנאשם בעצם התכוון להסיע את השב"חים אל מחוץ לשטחי מדינת ישראל - הינה נסיבה שיש בה כדי להקל עמו.

לאור העובדה כי הנאשם נכה ב-100% יש להסתפק במע"ת וקנס אשר יתחשב גם במצבו הכלכלי של הנאשם.

בנוגע לחילוט הרכב - הוא על שמה של אחותו, והוא לא בבעלותו של הנאשם. לגבי תפיסת הרכב הייתה שם התנהלות בעייתית מצד המשטרה, שכן לא נמסרה שום הודעה על התפיסה לנאשם, מכוח איזה חוק תופסים את הרכב, ויש בזה פגם מהותי.

רק כעבור חצי שנה מתקיים דיון בנושא, למרות שהנאשם פנה כבר חודש אחרי לעו"ד פרטי לנסות ולהחזיר לו את רכבו.

התקיימו שני דיונים בעניין החזרת התפוס, וביום **30.3.14** הורה בית המשפט על החזרת הרכב, אולם אף אחד לא הסביר לו את משמעות ההחלטה, ולכן הרכב עדיין תפוס כאשר אני מניחה שיש שם חובות בגין השארת הרכב בחניה.

הוא הבין את זה רק לקראת ההכנה לדיון היום. עכשיו הוא צריך ללכת ולשחרר את הרכב תמורת כסף רב.

בנסיבות העניין, וגם לאור מצבו הכלכלי הקשה והנכות שממנה הוא סובל, מתבקש בימ"ש להימנע מחילוט הרכב.

הנאשם הוסיף כי הוא קנה את הרכב נשוא החילוט לפני כשנתיים או שלוש שנים. לא נאמר לו כלום לגבי שחרור הרכב בעקבות החלטת בימ"ש, והוא עצמו לא קורא עברית.

3. במסגרת דיון מיום **22.12.15** בשאלת חילוט הרכב, העידה אחותו של הנאשם, מהא אלעברה ת.ז. 062893771, הבעלים הרשום של הרכב.

מעדותה עולה כי את הרכב קנתה מהנאשם, תמורת 35,000 ₪ לפני כשנתיים. היא עובדת ולומדת הוראה. כשקנתה את הרכב עבדה בניקיון בבית ספר.

היא נוהגת ברכב ובעלת רישיון נהיגה משנת 2006.

לשאלה כיצד מסבירה כי כל הדו"חות שנרשמו לרכב הם ע"ש אחיה הנאשם, ענתה כי לפני כן הרכב היה עם הנאשם, ועכשיו כבר לא. בשנת 2012 הוא קיבל רכב חדש מהביטוח הלאומי ולכן היא קנתה ממנו את הרכב הישן.

לאחר שמבררת עם הנאשם - הוא עונה כי זה היה ביום **21.4.2013**.

לשאלה כיצד דבריה מתיישבים עם העובדה כי לפי כתב האישום **באוקטובר 2013** הנאשם נהג ברכב, ענתה כי הוא לקח ממנה את הרכב מבלי שאמר לה מה עושה איתו. הרכב שלו התקלקל והיה במוסך, קיבל מכה מאחורה. יש על כך מסמכים אבל הם בתוך הרכב.

אין לה מסמך שקנתה מהנאשם את הרכב, או שהעבירה לו כסף וכי שילמה במזומן.

לשאלה האם יכולה להראות כי הוציאה את הסכום מהבנק לשלם לו, ענתה כי האחים שלה היו בתוך הבית כששילמה לו על הרכב. היה לה כסף כי עבדה, וגם אימא שלה נתנה לה חלק מהכסף.

היא לא יודעת מה רוצים לעשות ברכב עכשיו.

לגבי העובדה שביצע בו עבירה של הסעת שב"חים - הרכב שלה, והיא לא צריכה לשאת בטעויות של הנאשם. אין לה רכב אחר, אז היא נוסעת עם אחיה או אחותה. לא קנתה רכב אחר במהלך השנתיים שחלפו.

פעם לקחה רכב בשכירות, והיא מלווה מאחיה ואחותה, ויש הסעות לעבודה.

ביום שלקח את הרכב הנאשם לא אמר לה למה, רק אמר שצריך את הרכב לשעתיים בערך. זו פעם ראשונה שלקח לה את הרכב.

אנס הוא בן אח שלה, בן 20, גם הוא נהג ברכב. לא יודעת למה, לא זוכרת.

4. דיון ומסקנות

עבירות על חוק הכניסה לישראל הן עבירות חמורות, כשלצד הפגיעה בערך חברתי של שמירה על ביטחון הציבור, קיים ערך השמירה על זכותה של מדינה ריבונית לקבוע את הנכנסים ויוצאים בשעריה.

נקבע בפסיקה כי חטאם של המסיעים, כמו גם המלינים והמעסיקים, גדול מזה של השוהים הבלתי חוקיים, בהיותם חוטאים ומחטיאים את הרבים, ובעניינם קיימת חשיבות רבה להרתעה (ראו: רע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 769; רע"פ 3173/09 מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל (מיום 05.05.09)).

מתחם הענישה ההולם נקבע בהתאם לעקרון ההלימה, שעל מנת ליישמו- שוקל בית-המשפט את הערך החברתי שנפגע בביצוע העבירה, את מדיניות הענישה הנהוגה ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בנסיבות אלה, מתחם העונש ההולם הכולל לעבירות בהן הורשע הנאשם **נע בין שלושה חודשי עבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל.**

מנסיבות הקשורות בביצוע העבירות עולה כי ביום **10.10.13** אסף הנאשם שני שבח"ים מאתר בניה בהוד השרון לכיוון עזון, בתמורה לסך של **50 ₪** מכל אחד מהם.

בנסיבות אלה, ביצע הנאשם עבירה חמורה של הסעת שב"חים, בליווי עבירה נוספת של הסעה בשכר שלא כדין- מתוך מניע כלכלי גרידא.

בנסיבות אלה, ונוכח נסיבותיהן של עבירות דומות במחוזותינו, מהווים מעשיו של הנאשם פגיעה ברף הבינוני של עבירות מסוג זה, ובהתאמה- מצויים ברף האמצעי של מתחם הענישה.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, הינו סיכון בטחוני ממשי, אף מקום בו כיוון הנסיעה הינו משטח ישראל לשטחי האזור, הואיל ובמעשיו הקל הנאשם על תנועתם של שוהים בלתי חוקיים לצאת ולהיכנס לתחומי ישראל בניגוד לחוק, כל זאת מבלי לדעת מהו הסיכון הטמון בכניסתם (סעיף 40טא(3) לחוק).

מנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות עולה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, אולם בעל רישום תעבורתי מכביד, שעניינו עשרות הרשעות, במהלך השנים **1999-2013**, ובכלל זה שתי הרשעות בגין נהיגה באור אדום, שתי הרשעות בגין אי ציות לתמרור "אין כניסה", נהיגה בזמן פסילה, ועוד (סעיף 40יא(11) לחוק).

העבירות בתיק דנן בוצעו באוקטובר 2013, היינו חלוף זמן של כשנתיים (סעיף 40יא(10) לחוק).

בנסיבות אלה, לא הודה הנאשם ולא לקח אחריות על מעשיו כי אם ביכר לנהל הוכחות עד תום. הגם שמדובר בזכותו המוחלטת שאינה משמשת לו לחומרא- הרי שאינו זכאי לכל הקלה בשל כך.

נסיבותיו האישיות של הנאשם קשות, הואיל והינו נכה בשיעור 100% הנתמך ע"י ביטוח לאומי, האמון לבדו על פרנסתם של ארבעת ילדיו הקטינים בהיותה של אשתו עקרת בית.

לאור האמור, הרי שיש לשקול את העובדה לפיה הטלת עונש מכביד בעניינו שיהא בו כדי לפגוע ביכולתו לעבוד

ולהתפרנס- עלול לפגוע במשפחתו וילדיו בצורה משמעותית (סעיף 40א(2) לחוק).

חרף חומרת העבירות, הרי שכיוון שמדובר במעידה ראשונה ויחידה של הנאשם, הן עובר לכתב האישום והן בזמן שחלף מהאירוע, הרי שאין מקום להחמיר עמו בהתאם לסעיפים 40ה-40ז לחוק.

עם זאת, נוכח נסיבותיו האישיות, העדר עבר פלילי, מצבו הבריאותי וחלופי הזמן מצאתי כי יש מקום להעדיף את אינטרס השיקום בעניינו, להקל עמו בהתאם לסעיף 40ד(א) לחוק ולהשית עונשו באופן החורג לקולא מהרף התחתון של מתחם הענישה.

חילוט הרכב

בקשת חילוט הרכב בהתאם לסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ"), נסובה סביב העובדה כי הרכב שימש כאמצעי לביצוע של העבירות בהן הורשע הנאשם, כשתכליתו של סמכות החילוט היא כפולה - הן מניעתית והן כאמצעי ענישה (רע"פ 4105/06 באסל גאבר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 2.1.07); ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני (10.02.2014)). וכך לשון סעיף 39 לפסד"פ-

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

(ב) ניתן חפץ כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה ולא חל עליו אחד התנאים האחרים האמורים בסעיף 32, לא יחולט אלא אם החפץ ניתן מאת בעליו, או מאת המחזיק בו כדין, או על דעתו, כשכר בעד ביצוע העבירה שעליה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצועה, או בעד ביצוע עבירה אחרת הקשורה בעבירה שבה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצוע העבירה האחרת; ואין נפקא מינה אם ביצע הנידון את העבירה האחרת ואם לאו, ואף אם לא נתכוון לבצעה."

למען הסר ספק יוער, כי בכל הנוגע לחילוט רכב בגין עבירת הסעת שב"ח, כבר נקבע בפסיקת בימ"ש העליון לא אחת כי אין בהוראת החילוט הספציפית המנויה בסעיף 12א(2)(1) לחוק, המורה על חילוט מקום בו הורשע נאשם פעמיים בעבירה זו תוך שלוש שנים, כדי לגבור על הוראת סעיף 39 לפסד"פ (ראו: רע"פ 7114/07 האני עיסה נגד מדינת ישראל (מיום 9.12.07); רע"פ 4105/06 באסל גאבר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 2.1.07)).

בנסיבות אלה, עלתה שאלת הבעלות המהותית ברכב, מקום בו הרכב רשום על שמה של אחות הנאשם כבעליו הרשום של הרכב, אולם בפועל - ישנן אינדיקציות ברורות לכך שהנאשם עשה שימוש ברכב באופן תדיר.

עדותם של הנאשם ואחותו לגבי הבעלות והשימוש ברכב - הינה פתלתלה ומעוררת תמיהות בלשון המעטה.

הנאשם מודה כי רכש את הרכב נשוא כתב האישום מכספו (עמ' 12 ש' 19-20), אך העבירו על שם אחותו בשנת 2013, הואיל וכנכה - אינו יכול להיות בעלים של שני רכבים על מנת לזכות בסיוע כלכלי (עמ' 12 ש' 24-27).

אף מעדותה של האחות עולה כי קנתה את הרכב מהנאשם לפני כשנתיים (עמ' 16 ש' 14, ש' 19-20), זאת לאחר שלדבריה קיבל רכב חדש מהביטוח הלאומי (עמ' 17 ש' 5-6).

למותר לציין כי אין כל ראיות בדבר מכירת הרכב, למעט **רישומה** של האחות כבעליו, כאשר האחות טוענת לתשלום מלא במזומן, אותו לוותה בחלקו מאמה (עמ' 17 ש' 22-27).

בתחילה מעיד הנאשם כי נהג ברכב ביום האירוע כיוון שלא היה לו רכב משלו (פרו' עמ' 10 ש' 20-21), אולם בהמשך חקירתו הנגדית עלה כי למעשה בעת הרלוונטית כבר היה ברשותו רכב חדש, החל מיום **20.4.13** (פרו' עמ' 11 ש' 13-20; עמ' 17 ש' 13), היינו כחצי שנה **עובר** לאירוע בכתב האישום, וכי למעשה לא יכול היה להחזיק בשני רכבים. כך, צפה ועולה האמת מעל פני השטח בעודו מעיד מתוך שיחו-

**"ש: אז תסביר למה הרכב רשום כרכב ליווי לנכה
ת:שתיים מכוניות למה רשום על אחותי, למה על השם שלי שתיים מכוניות אסור**

...

ש:יש לך 2 מכוניות?

**ת:עכשיו יש לי אחת, אחת לקחו"
(פרו' עמ' 10 ש' 26-27, וש' 31-32)**

הנה כי כן, ניכר כי הנאשם מתייחס לרכב הרשום על שם אחותו- כרכבו שלו.

יש לציין כי הרכב בו נהג, הרשום על שם אחותו, רשום כ"מלווה נכה" לצורך סיוע מביטוח לאומי, חרף העובדה כי אחותו בריאה (עמ' 11 ש' 23-26), כשלטענתו היא מלווה אותו, בהיותו נכה.

פשיטא כי דברים אלה אינם מתיישבים עם העובדה לפיה נהג **לבדו** ביום האירוע, ללא ליווי אחותו (עמ' 12 ש' 6-9), סתירה בעטיה הודה בבימ"ש - הודה הנאשם כי יש לו רכב ברשותו בבית שהיה בטיפול במוסך באותה עת (עמ' 12 ש' 9), טענה שחוזרת אף בעדות האחות (עמ' 17 ש' 15-19).

יש לציין כי מבירור שערכה המאשימה עולה כי במהלך השנים 2008-2012, צבר הנאשם דו"חות על שמו בעת שנהג ברכב, אולם אין בכך כדי לסתור את גרסתו לפיה העביר את הרכב על שמה של אחותו רק בשנת 2013, ועד אותה עת- היה הרכב בבעלותו.

הפסיקה עמדה על כך כי אין ברישום הרכב על שמו של אחר כדי למנוע את אפשרות חילוט הרכב, כל אימת שהוכח כי הרכב היה בחזקתו או בשליטתו של הנאשם, ומתקיימת זיקת קשר בין הרכב לביצוע העבירות.

וכך נקבע בבימ"ש המחוזי (כב' הש' מודריק) בב"ש 91623/07 מדינת ישראל נגד אבוטבול יוסף ואח' (לא פורסם, מיום 4.11.07) (ההדגשות שלי- נ.ב.)-

"בנדון זה מקובלנו שהרישום הפורמאלי של הבעלות ברכב הוא רק הכוון ראיית בהקשר לשאלת הבעלות המעשית. לשון אחר. לצורכי הדין הפלילי בכלל ולצרכיו של דין החילוט הפלילי בפרט רישום פורמאלי של בעלות ברכב בשמו של פלוני אינו שולל את האפשרות להיווכח בכך שהבעלות המהותית היא של אלמוני."

בנסיבות אלה, השתכנעתי כי רישום הרכב על שמה של האחות הינו רישום דקלרטיבי גרידא, לאור דבריו של הנאשם, העדר ראיות למכירה, שימוש ברכב, ומועד שינוי הבעלות, וזאת מן הטעם שהנאשם יוכל לזכות בסיוע כספי לרכב יקר יותר המותאם לנכותו מביטוח לאומי.

לא בכדי אין בידי מי מהצדדים ראיה לרכישה, אשר לו בוצעה- הייתה ניתנת להוכחה על נקלה.

כמו כן **הנאשם** הוא שהגיש בקשה להחזרת התפוס, ואילו האחות צורפה בשלב מאוחר יותר לאחר שהתברר כי היא הבעלים הרשום.

לגבי זיקה בין הרכב לביצוע העבירה בנסיבות אלה, הרי שאינה צריכה הוכחה, מקום בו שימש להסעת השב"חים דן הלכה למעשה (ע"פ 4148/92 חוסיין מועד נ' מ"י (לא פורסם, מיום 22.9.1994)).

נוכח כל האמור לעיל, הריני מורה על חילוט הרכב.

בכל הנוגע להטלת קנס- הרי שההסעה בתיק זה נעשתה על רקע כלכלי, ולכן קיים אינטרס ציבורי להשתתף עונש כספי שיעביר מסר חד וברור המרוקן מתוכן כל כדאיות כלכלית לביצוע עבירות מסוג זה, כל זאת לצד התחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם, והיותו מפרנס יחיד למשפחתו, כמו גם העובדה כי רכבו חולט.

אשר על כן ולאור האמור לעיל, נוכח חומרת העבירות, חלוף הזמן, העדר עבר פלילי, חילוט הרכב, ונסיבותיו האישיות של הנאשם, החלטתי כי יש בהטלת ענישה צופה פני עתיד בעניינו של הנאשם, לצד מע"ת, וקנס, כדי לקיים את עקרון ההלימה שבחוק בנסיבות אלה.

5. לפיכך, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר על תנאי בן 8 חודשים למשך שלוש שנים מהיום שלא יעבור על חוק הכניסה לישראל.
- ב. קנס בסך 4,000 ₪, שישולם עד ליום **1.4.16**, או 90 ימי מאסר תמורתו.
- ג. חילוט הרכב (מיצ'ובישי מס' רישוי 43-799-60).

6. **זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.**

ניתן היום, ב' שבט תשע"ו, 12 ינואר 2016, במעמד הנוכחים.